

На ниву в жито уночі,
На полі, на роздоллі,
Зліталися поволі
Сичі
Пожартувать,
Поміркувать,
Щоб бідне птаство заступить,
Орлине царство затопить
І геть спалить.
Орла ж повісить на тичині.
І при такій годині
Республіку зробить!
І все б, здавалося? А ні,
Щоб не толочили пашні
(Воно було б не диво,
Якби хто інший), на тій ниві
Сильце поставив. А то зирк!
Таки голісінький мужик
Поставив любо. Та й пішов
В копиці спать собі, а рано,
Не вмившися, зайшов
Гостей довідать... «Та й погані!
Усі до одного сичі,—
Оце тобі вари й печи!»
Щоб не нести додому
Таке добро, то повбивав,
А інших гратися оддав,
Приборканих, воронам,
І не сказав нікому.

*[Друга половина 1848,
Косарал]*

У автографі твір заголовка не має. Вперше надрукований під редакторською назвою «Сичі», яка стала традиційною. Це єдина байка Т. Шевченка, в якій відображено події в Західній Галичині в лютому 1846 р., коли австрійський уряд використав антифеодальне повстання польських і українських селян-кріпаків, щоб придушити національно-визвольне повстання проти Австрії, яке готували польські шляхетсько-буржуазні демократи.

